

[Hanne Reintoft.]

kraftig pressepolemik om dette spørgsmål, og selv om justitsministeren i tidligere aflytningssager og andre sager har måttet bruge alle kneb for at klemme sig uden om sandheden, så vil jeg altså meget gerne henstille, at man får den bestemmelse fjernet fra lovforslaget.

Poul H. Møller (KrF):

Det foreliggende lovforslag er jo en ændring af gældende lov, en af den slags ændringer, som nødvendigvis må foretages af de fleste love med skiftende mellemrum.

En del af ændringerne er nærmest af redaktionel karakter, medens andre er ret så væsentlige og vidtgående. Forslaget vil i den fremlagte form betyde en omlægning af politiets arbejde, herunder et nærmere samarbejde med forsvareren såvel under efterforskningen som i retten, hvad politiet vel i al almindelighed ikke kan have noget imod. Men det må jo erkendes, at hensynet til de sigtede og tiltalte synes nok så meget tilgodeset som hensynet til sagernes fulde opklaring og dermed den almene retssikkerhed. Jeg synes i hvert fald ved en første gennemlæsning af forslaget flere steder at se direktør Brydensholts liberaliseringstanker dukke op.

Det humane i vor retspleje må vi naturligvis aldrig se bort fra, men også dette må afpasses efter de hensyn, vi skylder alle lovlige borgere.

Der har bl. a. fra Advokatrådet og flere andre sider i de senere år været hævdet, at vores domstole var tilbøjelige til at fængsle for meget, og man har ønsket mindre anvendelse af varetægtsfængslingerne. Nu har flere af de foregående ordførere været præget af deres profession — der har jo været flere advokater imellem — og det kan vel ikke undre nogen, om mit syn på denne ting også er påvirket af min stilling som politimand. Men jeg vil alligevel sige, at i justitsministerens bemærkninger er jo oplyst, at antallet af varetægtsfængslinger herhjemme er lavere i dag end på noget tidspunkt inden for de sidste 40 år; og så skulle det vel egentlig ikke kunne afskrække.

Alligevel foreslås det altså nu, at varetægtsbetingelse bl. a. skal være, at den påsigtede lovovertrædelses strafferamme skal omfatte fængsel i 1½ år eller derover.

Det kriterium finder jeg helt forfejlet. Det vil faktisk betyde en meget stor forringelse af politiets muligheder for at opklare en masse sager. Sagen er jo den enkle, at en meget, meget stor del af dem, som i dag varetægtsfængsles, er lovovertrædere, som hovedsageligt har begået berigelsesforbrydelser, hovedsageligt tyverier, som ikke kan forvente en straf på 1½ år, men meget ofte en straf på 4-6-8 måneder, og hvis man i mangfoldige af disse tilfælde ikke vil kunne foretage varetægtsfængslinger, så vil det betyde, at den sag kan man lige så godt opgive. Det første, en sådan løsladt person vil gøre, det er klart, vil være at gå ud og bortskaffe eventuelle bevismidler, han vil påvirke vidner, han vil bortskaffe koster, og han vil aftale med eventuelle medgerningsmænd osv. osv. Det vil faktisk betyde, at en lang række sager må kriminalpolitiet faktisk opgive på forhånd, de kan ikke gennemføres. De bevismidler, som man samler, og alle disse ting, som man skal foretage under efterforskningen, vil være spildt, fordi det på forhånd er ødelagt ved, at den sigtede er på fri fod.

Man har tænkt på en nedskæring af varetægtsfængslingerne, og det er sikkert også påkrævet, det vil jeg da ikke modsig, men at det skulle være så drastisk en nedskæring, som der kan blive tale om, hvis man skal følge dette lovforslag, det tror jeg ikke at nogen egentlig har tænkt over. Det er jo rigtigt, som justitsministeren selv anfører i sine bemærkninger, at af hensyn til kriminalitetsbekæmpelsens effektivitet er der jo grænser for, hvor langt man kan gå. Jeg finder altså, at man i flere tilfælde er gået netop så langt, at man begrænser denne effektivitet, og så er man med andre ord gået lidt for langt.

Jeg hilser med stor tilfredshed den humane indstilling, der er over for dem af vore medborgere, som mere eller mindre selvforstyldt er kommet galt af sted; de har naturligvis krav på beskyttelse i det omfang, det er praktisk gørligt, også af hensyn til deres pårørende, idet disse sidstnævnte ofte er dem, der rammes hårdest.

Lukkede døre under retsmøderne kan både være i de tiltaltes og i politiets interesse, men man skal nok være varsom og så vidt muligt varetage princippet om offentlighed i retsplejen.